

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

SHARON KENDRICK

Tikra meilė nebuvo planuota!

2019 sausis–kovas

Sharon Kendrick
(Šeron Kendrik)

**TIKRA MEILĖ
NEBUVO PLANUOTA!**

Romanas

Versta iš Sharon Kendrick,
The Greek's Bought Bride, 2018
© Sharon Kendrick, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Vilma Burneikienė, vertimas iš anglų kalbos,
2018

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0453-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

1

Jis kaipmat ją atpažino, bet prireikė akimirkos pamąstyti kodėl. Ksandras Konstantinidas akimis rijo smulkutę raudonplaukę – storos garbanos glostė merginos pečius ir ne tik erzino, bet ir gundė vyrą. Ksandras nudžiugo, kad pavyko prasiblaškyti, nors ir trumpam, nes prasiblaškyimas padėjo užmiršti seną pažadą. Gal taip nutiko dėl vieno iš seniausių draugų vestuvių: Ksandras prisiminė, kas ir jo laukė, o gal pajuto, kaip greitai bėga laikas? Juk lengviausia buvo patikėti, kad niekas nesikeičia. Elgiasi taip, tarsi dienos nevirstų metais. Bet staiga ji ateina – ateitis, su visais lūkesčiais...

Jis pažadėjo vesti.

Jis visada buvo pasiryžęs paklusti likimui.

Bet nebuvo prasmės dabar apie tai galvoti, nes laukė įtemptas savaitgalis. Draugystė ir vertinga partnerystė versle – sviri priežastis dalyvauti draugo šeicho vestuvėse, nors dažniausiai Ksandras tokių švenčių vengė it maro epidemijos.

Jis vėl sužiuo į raudonplaukę. Ji viena sėdėjo mažame, privačių lėktuvų terminale, lūkuriauvo, kol laipins į prabangų lėktuvą, išsitaršę

plaukai ją dar labiau išskyrė iš kitų moterų. Merginos drabužiai irgi krito į akis, bet ne tik dėl to, kad nė kiek nepriminė varganos, ankštos kokteilinės suknutės, su kuria jis matė ją praėjusį kartą: tokia apranga įsiūbavo vyro vaizduotę – kitaip ir negalėjo būti.

Ksandras pakreipęs galvą nužvelgė ją vertinamu žvilgsniu. Šiandien raudonplaukė nese-gėjo juodo atlaso korseto ir buvo be batelių su dangoraižio aukščio kulniukais, ir be dailiasias kojas aptempiančių tinklinių kojinių. Taip. Raudonplaukė žodžiui *paprasta* suteikė visai kitą atspalvį. Teniso bateliai, patrumpinti džinsai, iš po kurių buvo matyti baltos, šlakuotos kulkšnys, ir žali trumparankoviai marškinėliai, bemaž atspindintys smaragdo spalvos katiniškas merginos akis.

Jis geriausiai prisiminė akis. Ir liekną kūną, kuriam, regis, buvo per didelė siaurutė uni-forma, priešingai nei gamtos apdovanotoms jos kolegėms, padavėjoms, kurių grožybės virto per kraštus. Prisiminė ir kaip ji išliejo kar-taus viskio su cukruotais vaisių gabaliukais kokteilį, kai pasilenkė virš stalo, norėdama jį aptarnauti. Kokteilis nuvarvėjo jam ant kelnių, ledinis skystis pamažu sudrėkino tarpkojį. Pri-siminė, kaip krūptelėjo, o moteris, su kuria

buvo atėjęs, čiupo servetėlę, norėdama rūpestingai nusausti, nors jis jau ketino sakyti jai, kad jų santykiai baigti.

Ksandras suspaudė lūpas. Raudonplaukė padavė atsitiesė ir tylomis atsiprašė, tačiau įžūliai žibančios žalios akys išdavė, kad ji tai darė nenuoširdžiai. Akimirkai jis susimąstė, gal ji tyčia judėjo nerangiai, bet kažin, ar kas nors elgtųsi šitaip kvailai?

Gal elgtųsi?

O dabar ji lūkuriavo pačioje netikėčiausioje vietoje, kol pradės laipinti į prabangų lėktuvą, skraidinsiantį į šeicho Kulalo Al Dijos ir niekam nežinomos anglės Hanos Vilson vestuves. Neturėdamas ką veikti, Ksandras telefone perjungė lėktuvo režimą, o raudonplaukė pradėjo raustis milžiniškame, gerokai nudėvėtame lagamine. Nejaug ji irgi buvo pakviesta į karališkąsias vestuves? Jis nepagarbiai perkreipė lūpas. Vargu. Jau greičiau buvo pasamdyta dirbti, kaip sklido kalbos, pačiose puošniausiose vestuvėse, kurių dykumų gyventojai neregėjo gerą dešimtmetį. O šalyje, kurioje tikimasi kuklios aprangos, raudonplaukė negalės rodytis taip apsinuoginusi, kaip anąkart.

Gaila.

[kišęs telefoną kišenėn Ksandras šyptelėjo, o ji kaip tik tuo metu pakėlė akis ir pamatė, kad jis spigina žvilgsniu, tarp jų blykstelėjo stipri kibirkštis. Lekiančią geismo kibirkštį kone galėjai išvysti ir apčiuopti. Gražios jos akys išsiplėtė iš nuostabos. Jis matė, kaip po plonyčiais marškinėliais išsišovė jos speneliai, ir tarpkojyje nubudo vyriškumas.

Kartais, pagalvojo Ksandras, nekantraudamas tikiesi kažin ko, o kartais likimas pakiša tai, apie ką nė nesvajojai.

Ten buvo jis.

Ten tikrai jis.

Nejau tai *atsitiktinum*as?

Tomasinai kažkaip pavyko neprasižioti iš nuostabos, bet tik tiek. Ji žinojo, kad svarbūs ir ypatingi žmonės susirinko į mažą oro uostą, pasiruošę lipti į karališkąjį lėktuvą ir skristi į Zachristaną, bet nekreipė dėmesio į svečius, palydėtus į išvykimo salę. Tomasina vis dar stengėsi suvokti, kad sesuo Hana ruošėsi tekėti už dykumos karaliaus ir greitai metu tapti tikra karaliene. Nepaisant to, kad Hana laukėsi šeicho kūdikio ir neįprasta sąjunga buvo prasminga, Tomasinai sunkiai sekėsi nusišėpti pasibjaurėjimą brukamomis vestuvių tradicijo-

mis. Nes, jos manymu, vyras, už kurio sesuo ištekės, buvo arogantiškas ir valdingas, ir panašu, kad jo draugai tokie patys.

Ji dar kartą vogčiomis žvilgtelėjo į graikų milijonierių, kuris drybsojo ant sofos kitoje nedidelio terminalo pusėje, dailus kostiumas neslėpė raumeningo vyro kūno. Ksandras Konstantinidas. Nepamirštamas vardas įsimintinam vyrui. Bet kažin, ar jis ją prisimena?

Tomasina nebyliai maldavo. *Prašau, padaryk taip, kad jis neprisimintų.*

Tarp kitko, prabėgo daugybė mėnesių, o jų susidūrimas tebuvo trumputis. Ji prisikando lūpą. Ak, *kodėl* nusprendė seseriškai palaikyti moterį, kurią turtuolis ketino palikti prašmatniame bare, kuriame Tomasina dirbo? Kaip ir reikėjo tikėtis, greitai neteko darbo...

Ksandrą Konstantinidą ji pastebėjo tą pačią akimirką, kai anas įžengė į tviskantį kokteilių barą. Tiesą pasakius, kas nepastebėjo: jo nepastebėti buvo neįmanoma. Charizmatiškas ir spinduliuojantis stiprybe jis, rodė, net nepastebėdavo, kad sužadindavo kitų smalsumą. Kita padavėja Elė, geriausia Tomasinos draugė, papasakojo, kad vyrukas pasakiškai turtingas ir visai neseniai išrinktas geidžiamiausiu viengungiu.

Bet Tomasina nesiklausė vienu įkvėpimu išbertos ataskaitos apie vyro banko sąskaitą ar pasiekimus lovoje su gražiomis moterimis, kuriomis jis beširdiškai atsikratydavo. Ksandro išvaizda nustelbė visus turtus ir mergina nustebė, kad ilgiau, nei derėtų, užsispoksojo į tą vyrą, nors įprastai į dailesnius klientus nedirščiojo. Bet iki šiol nebuvo tokio gero kliento kaip šis. Tomasina nepamiršo tvirto vyro kūno sudėjimo – jis galėjo be vargo laimėti kelis raundus bokso ringe, bemaž nesistengdamas. Kai sutinki žmogų su velniškai juodais plaukais, tamsių blakstienų įrėmintomis mėlynomis akimis ir lūpomis, kurios tuo pat metu gundo ir yra negailestingos, supranti, kad šitas vyras yra labai pavojingas. O Tomasina visada užuodė pavojų. Šitas gebėjimas jos neapleido per visą sudėtingą vaikystę – kybojo tarsi vėždas, tik ir telaukiantis, kada ji praras budrumą, kad galėtų užsimoti ir trinktelėti. Todėl pavojų mergina šalinosi it užkrato.

Tomasina nepamiršo, kaip pajuto silpnumą kojose, kai avėdama aukštakulniais artinosi prie graikų turtuolio, sėdinčio su pačia gražiausia šviesiaplauke, kokią tik jai teko matyti. Tada Tomasina aiškiai išgirdo, kaip moteris šnirpštelėjo.

- *Prašau*, Ksandrai, - drebančiu balsu meiliai pasakė ji, - nesielk šitaip. Juk žinai, kaip tave myliu.

- Bet aš tavęs *nemyliu*. Sakiau tau iš pat pradžių, - nedviprasmiškai ir ramiai pasakė jis. - Aš paaiškinau savo sąlygas. Sakiau, kad nepersigalvosiu, ir nepersigalvojau. Kodėl moteris nelinkusios suprasti to, kas ir taip aišku?

Tomasina įsiuto, nugirdusi pokalbį. *Sąlygos?* Jis kalbėjo, tarsi dėstydamas verslo planą, tikrai ne apie santykius, lyg žavi jo draugė būtų buvusi daiktas, o ne žmogus. Tomasina tik pagalvojo, kad moteriai nederėtų šitaip drąsiai ateiti ir tvirtinti, kad myli vyrą. Ji dar labiau suirzo, kai palaukė, kol barmenas sumaišys viskio kokteilį su vaisių gabaliukais, ir sugrįžusi pamatė, kad Ksandra Konstantinidas stebėjo ją. Mergina nebuvo įsitikinusi, kas erzino labiau - faktas, kad jis tingiai sekė ją akimis lyg tviskantį automobilį, svarstydamas, ar ji apsigręš, ar faktas, kad įdėmus ir arogantiškas jo akių žvilgsnis keistai ją jaudino, ir jai tai labai nepatiko.

Dabar ji prisiminė, kaip jaudulys kuteno pilvo apačią, o tvinkčiojančios krūtys kone veržėsi iš aptemptos uniformos. Ji puikiai prisiminė, kad jautė, kaip jis sekiojo ją akimis, visai nekreip-

damas dėmesio į šalia įsitaisiusią moterį, kuri labai stengėsi nepravirkti. Ir Tomasina supyko. Vyrai. Jie visi vienodi. Ima ir ima, bet niekada neduoda, kol užspeiti į kampą. Net ir tada jie sugeba kažkaip išsisukti. Nieko nuostabaus, kad ji laikėsi nuo jų atstu. Padrąsinamai šypsodamasi ji padavė gėrimą moteriai, o pakėlusį graiko kokteilį nuo padėklo, sutiko geidulingai besišypsančias akis.

Vėliau Tomasina įtikinėjo save, kad netyčia pavertė taure ir gėrimas nutekėjęs per stalą įsigėrė į jo kelnes, bet neneigė, kad pajuto pasitenkinimą, kai vyras atsitraukė, o šviesiaplaukė pašoko su servetėle, kad pagelbėtų.

Galų gale ją atleido. Baro vadybininkas pasakė, kad toks poelgis buvo lūžio taškas, nes gėrimu aplaistyti klientą yra neatleistina. Aki-vaizdu, kad jai netiko darbas, kuriame reikėjo išlikti ramiai, todėl ji elgėsi netinkamai. Širdies gilumoje Tomasinai buvo smalsu, ar jos atleidimu iš darbo pasirūpino Ksandras Konstantinidas. Ar jis buvo dar vienas galingas vyras, besinaudojantis įtaka tikėdamasis, kad visas pasaulis šoks pagal jo dūdelę? Todėl ir dabar jai buvo įdomu, ar jis ją prisiminė.

Prašau, kad tik jis neprisimintų.

- Ar visi keleiviai pasiruošę lipti? Karališko-

sios šeimos lėktuvas maždaug už trisdešimties minučių išskrenda į Zachristaną.

Pakludama iš garsiakalbių dudenamiems nurodymams Tomasina atsistojo ir pakėlė kuprinę. Nesvarbu, prisimena jis ar ne, Ksandras jai visai nerūpi. Šįkart ji keliavo dėl vienos priežasties – tam, kad vestuvių dieną palaikytų Haną, nors dėl jaunikio Tomasina nepaprastai nuogaštavo. Nesvarbu, kad bandė perkalbėti vyresnę seserį neįsipareigoti netinkamam žmogui, jos žodžiai biro kaip žirniai į sieną. Hana arba nenorėjo, arba nedrįso klausytis tikriausiai dėl to, kad nešiojo dykumų karaliaus vaiką, o jam reikėjo teisėto įpėdinio. Atsistojusi Tomasina atsiduso. Padarė viską, ką galėjo, kad perkalbėtų seserį, bet dabar privalo susitaikyti su tuo, ko negali pakeisti. Jei reikės, bus ryžtinga, ir padės seseriai taip, kaip Hana visada padėdavo jai.

Užsimetusi kuprinę mergina nužygiavo pasukui kitus keleivius, kurie, rodė, pažinojo vieni kitus: kelionė nepriminė įprasto skrydžio, kurio belaukiant tvyro įtampa. Bet kai skrisdavo anksčiau, į lėktuvą būdavo įvartyta lyg su antilopių banda iš Serengečio nacionalinio parko, paskui bergždžiai stengdavosi gauti keletą centimetrų erdvės bagažo lentynoje viršum

galvos. Šįkart viskas kitaip. Išsičiustiję tarnautojai priminė modelius ir buvo nepaprastai mandagūs visiems keleiviams, geranoriškai rodė jiems kelią.

Staiga už nugaros Tomasina išgirdo balsą su ryškiu akcentu. Sodrus ir skambus lyg varpas. Ji jautė, kaip išdžiūvo burna. Jau kartą girdėjo jį, kai nusikeikė graikiškai, prieš tai paklausęs, ką ji, po šimts, padarė. Tada merginos nugara nuėjo pagaugais, dabar – irgi, nes graikų magnatas atsistojo šalia.

Tomasina spigino į dvi mėlynas abejingas akis, ji troško, kad jos širdis nustotų daužiusis. Be to, troško, kad po pigiais marškinėliais nebūtų matyti sukietėjusių spenelių. Bet jausmų negalėjo suvaldyti, kai akyse matė tik Ksandrą Konstantinidą, kurio nepageidaujamas atvaizdas buvo įspaustas jos pasąmonėje.

Ji atkreipė dėmesį į iš po sniego baltumo marškinių rankogalių tviskančią vyro odą. O kūnas skleidė vos juntamą santalo aromatą, kurį aitrino stiprus tikro vyro kvapas. Kažkodėl atrodė, kad jis įkvėpė visą deguonį ir jai neliko kuo kvėpuoti. Jis buvo energijos ir gyvumo įsikūnijimas, tačiau aplink save skleidė blogį. Nuostabios kobalto spalvos akys kėlė nerimą, it viską permatytą. Netikėtai Tomasina pasiju-

to esanti silpna, pakėlusi į jį akis pabūgo. Ji niekada taip nesijausdavo. Ir nekreipdavo dėmesio į vyrus, ypač tokius kaip šis. Tomasina turėjo išskirtinę savybę. Savo prekės ženklą. Po karštakošės išore slėpėsi ledinė širdis, ir mergina tikrai nenorėjo keistis.

Ji mintyse prisakė sau nurimti. Keleivių eilė pamažu judėjo į priekį, todėl po kelių minučių ji saugiai ir, tikėjosi, kuo toliau nuo jo sėdės lėktuve. Jeigu skrydis būtų komercinis, leistų sau nekreipti į Ksandrą dėmesio, bet šitas skrydis buvo kitoks. Jie visi buvo svečiai, keliaujantys į prašmatnias, karališkąsias vestuves, todėl tvardydamasi Tomasina priminė sau, kad negali būti nemandagi.

Bet gali likti abejinga. Nebūtina pratrūkti ar elgtis pernelyg draugiškai. Ji jam neskolinga. Ir neatliko patarnaujančios padavėjos vaidmens, todėl galėjo aiškiai išdėstyti, ko norėjo.

- Nagi, nagi, nagi, - sumurmėjo vyras nepriekaištinga anglų kalba, traukdamas pasą iš vidinės švarko kišenės. - Malonu tave čionai matyti.

Tomasina klausiamai sužiuro į jį.

- Atleiskite, ar mes pažįstami?

Kobalto spalvos akys susiaurėjo....